

ЕРИХ АРЕНД

ЕЛЕГИЯ IV

Превод от немски: Венцеслав Константинов, —

chitanka.info

В памет на Алберт Айнщайн

*Мъдрец, преди
очите да скlopи,
отново вдигна
предупредително ръка... Пространството
напрегнато замря.
Но вече вехнеха като следи
по изтерзан от болка бряг
сенките край устните му. И все пак
изпълnen с предсказания, изцяло
озарен от овладяна светлина на мръкнали
звезди бе сетният му час:
космическа поема на числата.*

*Единствено:
ръката му остана равнодушна.*

*Вятър над вселенските
поля. Живот и смърт —
и болка! Изтръгнати
от божите криле, разпръснати
лежаха мислите.
Но ти летиш сред нощи бездни,
все по-далеч
от белите лани на земята си,
от детското учудване, от горските
върхари и от тихата като трева луна:
в мъртвешкия покой
сред недостъпните небесни светила
предчувствия днес сърцето ти
могъща власт.*

*Дочуй звука: мълчание...
безвъзрастната мисъл
на Всемира: моста,
тънко засводен!*

*А може би все пак
дълбоко в теб витae страх
и си припомняш болката
в набръканото старческо лице на Рембранд,
това познание
под клепките, въздържано,
кораво като корен, сянка?
Как свършва в миг човекът... и политат вече
планините,
надживели го за дъх,
в очите му угасва
човешкото доскоро... смазана е
гордостта му, пеперудено крило сред буря.
Сякаш под понесени към бляна облаци
още стъпват тихо
твоите нозе и ето —
дълго носила те,
вече се разпуска
тънката черупка на Земята.*

*Избликва кръв, ах,
все отново тази кръв!
Заслони с изпепелена гръд, о, братко,
заслони ръцете си! Покрий ги,
съпричастните в делата, те
умеят да мълчат:
покрий и пръстите,
които карта подир карта хвърляха
в коварната игра върху зацепаната маса,
за да не видят, че
палачът шества там. Покрий,
злочестнико, лицето си,*

*сякаш искаш да заспиши
посред смъртта.*

*Ала не беше ли, кажете,
кажете истинното слово: този
Бухенвалд, където
Великият обичащ^[1]
в сърцето си се вслушваше,
не беше ли надеждно място? Някога
не пя ли той? — Изсечена до голо
е планината му. Пясък и студена вкочаненост:
незарасналите рани!
А под кората на дърветата
пълзи безпръстен страх!
О, нощ на нощите:
подяждаща скалите сянка
над сърцата ни!
Все още дървесата ти, Германийо,
безмерно много знаят.*

1955

---

[1] Й. В. Гьоте, живял в град Ваймар, край който през 1934 г. е създаден концентрационният лагер Бухенвалд — Б.пр. ↑

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на **Моята библиотека** и нейните всеотдайни помощници.

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.